

Gevangen in waanzin

Gevangen in waanzin

E.M. van der Linden

Schrijver: E.M. van der Linden
Coverontwerp: Bram van Lith
ISBN: 9789402110845
© E.M. van der Linden

Hoofdstuk 1

‘Wat vind je ervan?’

‘Ik vind dat je gestoord bent.’ Lydia keek haar vriendin fronsend aan. ‘Echt, Ems, waarom zou je in godsnaam zo afgelegen willen wonen en dan ook nog in een huis wat grondig gerenoveerd moet worden?’

Emmely keek glimlachend naar haar vriendin. Ze liet zich niet van de wijs brengen. Dit huis wilde ze al zo lang ze zich kon herinneren. En nu, met een bescheiden erfenis, was het haar gelukt het te kopen en nog wel voor een zeer aantrekkelijke prijs. Haar blik gleed over het huis heen. In plaats van de vervallen veranda met de afgebladderde verf, zagen haar ogen hoe ze daar straks zou zitten op een schommelbank met uitzicht over het erf wat nu grotendeels overwoekerd was met onkruid, met uitzicht op het bos waar op dit moment gouden zonnestrallen door openingen in het bladerdak schoten. ‘Bouwkundig is het in goede staat hoor! Ik heb het laten keuren.’

Lydia negeerde die opmerking. ‘Je moet voor je werk sowieso ruim een half uur rijden vanaf hier. Je hebt geen burens; je zit hier verdorie in de middle of nowhere!’ Lydia’s stem klonk scherp. ‘En wat dacht je van de kosten om dit op te knappen? Wie gaat dat doen?’

Emmely wierp een geamuseerde blik op Lydia. ‘Je kunt mopperen en kritiek hebben zoveel je wil maar ik heb het al gekocht en ik ga het in de oude staat herstellen. Ik heb genoeg geld uit de erfenis over om dit project aan te pakken. Kom’, ze pakte Lydia’s hand, ‘ik laat het je binnen zien.’

Lydia wierp een blik op haar vriendin en schudde weer fronsend haar hoofd. Zij en Emmely waren al jaren vriendinnen en collega’s. Ze werkten beiden in een privékliniek, Lydia als verpleegkundige en Emmely als secretaresse. Ze hadden zelfs een tijdje een appartement

gedeeld tot Lydia's huwelijk. Ze verbaasde zich er nog steeds over dat Emmely vrijgezel was. Ze was leuk om te zien; kastanjebruin haar wat tot op haar schouders viel in grove krullen, groene ogen die sprankelde als ze enthousiast was, zoals nu, en een slank figuurtje waar Lydia, die helaas wat aan de mollige kant was, een moord voor zou doen. Bovendien had ze van nature ook nog een licht getinte huid waardoor ze zo'n beetje alle kleuren kleding kon dragen. Hoe ze aan die huid kwam, Joost mocht het weten, dacht Lydia. Zelf zei ze altijd dat het iets met Spaanse voorouders te maken had. Ze had het in ieder geval niet van haar ouders! Het was niet dat er geen geïnteresseerde mannen waren maar Emmely leek relaties te mijden. Een ander woord kon Lydia er niet voor bedenken.

Ze volgde haar vriendin door de witte, eveneens afgebladderde, voordeur en kon een rilling niet onderdrukken. Alles zag er verwaarloosd uit, dacht ze, met overall stof en spinnenwebben. Ze stonden meteen in een ruime, rechthoekige woonkamer met in alle wanden lange hoge ramen waar aan de bovenzijde een rand met glas in lood was geplaatst wat, dat moest zelfs Lydia toegeven, voor een mooi lichteffect zorgde. Rechts was een klapdeur naar een oude keuken die eruit zag of hij elk moment kon bezwijken. Wat voor kleur de keuken was geweest, kon Lydia met geen mogelijkheid zeggen. De keuken had twee grote ramen die op een veranda en de voortuin uitkeken. Ze volgde Emmely die haar meetrok terug de woonkamer in naar het eind waar een boogvormige opening in de muur leidde naar een eetkamer met openslaande tuindeuren.

'Weet je, deze vloer is massief eiken', zei Emmely, 'je moet door het vuil en de rommel heen kijken, Lydia, een likje verf, de vloer opschuren..., en moet je naar mijn tuin kijken!' Emmely's stem schoot van enthousiasme de hoogte in en Lydia kon een glimlach niet onderdrukken. Ja, de tuin leek wel een sprookje ondanks het feit dat er veel onkruid stond,

was deze gevuld met veldbloemen in alle kleuren. Ze zag zelfs een grote rozenstruik en een passiebloem die tegen een oud, vervallen schuurtje opgroeide. Een knoestige kersenboom stond midden in het gazon of eigenlijk wat het gazon zou moeten zijn.

‘Kom, ik laat je de bovenverdieping zien.’ Emmely liep kordaat naar de trap.

‘Eh, is die trap wel veilig?’

‘Tuurlijk, ik ben er al meerdere keren op geweest’, lachte Emmely.

De trap kwam uit op een vide met uitzicht over de eetkamer. Er waren drie slaapkamers en een grote badkamer. Daarnaast was er nog een piepklein kamertje wat hooguit als een ruime kast dienst kon doen.

‘Nou, wat vind je ervan?’ Emmely spreidde haar armen en zwaaide ze naar links en rechts. Lydia knikte aarzelend. ‘Ja, ik kan wel zien dat er iets van te maken valt.’ De aarzeling in haar stem ontging Emmely niet.

‘Maar je denkt dat er te veel werk voor nodig is, nietwaar?’ Emmely kende Lydia goed genoeg om te weten wat ze dacht. Lydia opende haar mond en op dat moment sloeg de voordeur die Emmely open had laten staan met een klap dicht. Tegelijkertijd schoot er iets harigs met een rotvaart langs haar voeten en kwam er een ijselijke gil uit haar mond. Ze schoot achteruit en Emmely schrok zich een ongeluk.

‘Wat?’

‘Een rat of muis of weet ik veel’, schreeuwde Lydia.

Emmely’s lippen trilden en haar ogen fonkelden van pret.

‘Waag het niet om te lachen’, snauwde Lydia.

Emmely beet op haar lip en zei toen sussend: ‘Het is natuurlijk logisch dat er hier ongedierte zit, het huis staat al eeuwen leeg! Maar dat beest was vast banger van jou dan jij van hem!’ Ze giechelde even en Lydia wierp haar een dodelijke blik toe.

'Hm.' Om de een of andere onverklaarbare reden voelde ze zich niet meer op haar gemak. Ze had het gevoel alsof het huis leefde, of er iets naar haar keek. Ze huiverde en zag het kippenvel op haar armen. 'Laten we naar beneden gaan.' Zonder te wachten of Emmely volgde liep ze gehaast de trap af en meteen door naar de voordeur. Ze trok hem open en haalde opgelucht adem toen ze op de warme, zonnige veranda stapte. Haar blik gleed naar de bomen. Vreemd, er stond geen zuchtje wind. Waardoor was de voordeur dan dichtgeklapt?

'Hé, gaat het?' Emmely sloeg een arm om haar heen. 'Je ziet helemaal bleek.'

'Eh ja, ik vroeg me alleen af hoe die deur dicht kon klappen.' Emmely haalde haar schouders op. 'Zal de wind wel geweest zijn.'

'Er staat geen wind.'

Even was het stil. Toen pakte Emmely haar autosleutels. 'Kom, dan breng ik je thuis.' Lydia haalde opgelucht adem en zonder nog een blik op het huis te werpen volgde ze haar vriendin naar de auto.

Hoofdstuk 2

Ze zat op de veranda van haar huis maar ze was niet alleen, een lange man stond naast haar. Ze zag hem vanuit haar ooghoeken en haar hart bonsde onregelmatig. Hij stond in de schaduw en ze voelde, meer dan dat ze het zag, dat hij zijn arm naar haar uitstak. Zijn vingers beroerden haar wang en volledig onverwacht sloeg het verlangen door haar lichaam... Langzaam draaide ze haar hoofd maar er was niemand. Een koel briesje waaide door haar haar. 'Je bent thuis', klonk het fluisterend achter haar.

Met een ruk schoten haar ogen open. Een traan gleeed traag uit haar ooghoek over haar wang. Verbouwereerd veegde ze hem weg. Nog steeds voelde ze iets van verlies maar ze kon niet verklaren waarom. Er was iets oneindigs triest geweest aan de droom die al aan het vervagen was in het heldere ochtendlicht. Haar ogen gleden naar de wekker. Zes uur. Ze bleef nog even liggen en probeerde de droom terug te halen maar het lukte haar niet. Ze zuchtte en stapte toen gedecideerd uit bed. Ze glimlachte. De komende acht weken waren helemaal van haarzelf en het huis. Ze had vier weken vakantie en vier weken onbetaald verlof geregeld. Emmely was vastbesloten het huis in deze weken zo goed als bewoonbaar te maken. Terwijl ze een paar sinaasappels perste gingen haar gedachten nog even terug naar Lydia die, toen ze bij haar voordeur stonden, op dringende toon had gezegd: 'Weet je het zeker, Ems?'

'Natuurlijk', had ze rustig geantwoord. 'Je zult zien dat het prachtig wordt. Ik heb dit huis al gewild zolang ik me kan herinneren Lydia. Waar maak je je nu eigenlijk ongerust over?'

Lydia had aarzelend haar schouders opgehaald. 'Ik weet het niet. Er is iets met dat huis... ik voelde me gewoon niet helemaal op mijn gemak.'

'Ach meid, oude huizen die lang leeg staan hebben altijd iets spookachtigs', had Emmely lachend gezegd. 'Wacht maar tot het klaar is en bewoond, dan kom je nog wel op je woorden terug.'

Lydia had geknikt maar Emmely had gezien dat ze niet overtuigd was.

Ze dronk haar sinaasappelsap op en haar ogen gleden over de lijst die voor haar lag op de keukentafel. Het werd tijd om een plan van aanpak te maken. De keuken en badkamer moesten als eerste gedaan worden want daar had ze specialisten voor nodig en dat kostte tijd. Ze had de oude en de nieuwe bouwtekening van het huis en dus ook de exacte maten van de ruimtes. De bouwvakkers zouden morgen komen om te slopen. De muur tussen de keuken en woonkamer zou eruit gaan zodat ze één grote open ruimte had beneden. Ze moest ook naar de bouwmarkt. Ze had gezien dat je daar apparatuur kon huren om de vloeren op te schuren. Ze noteerde het op haar lijst en voegde er lak en verf aan toe. Tuingereedschap had ze ook nodig. Algauw besloeg haar lijst twee bladzijden van haar notitieblok. Nou, het is maar goed dat ik een jeep heb, dacht ze, daar kan in ieder geval veel in! Nu eerst douchen en aankleden.

'Ik heb bericht van de dealer gehad; de keuken die u een tijdje terug heeft uitgekozen kan met twee weken geleverd worden, mevrouw, maar is de elektriciteit wel gemoderniseerd en in orde?' De verkoper, een wat oudere man met een klein brilletje en een vriendelijke gezicht, keek haar bezorgd aan. 'Ik ken het huis namelijk', ging hij haastig verder bij het zien van haar verbouwereerde blik, 'voor zover ik weet staat het al heel erg lang leeg.'

‘Tja’, Emmely aarzelde, ‘het huis is van rond 1860 maar ik neem toch aan dat het in de afgelopen jaren door bewoners gemoderniseerd is.’ Ze beet op haar lip. Hier had ze helemaal niet aan gedacht en daar ze moderne apparatuur ging installeren, was het natuurlijk wel belangrijk om dit in orde te hebben. Ze kon zich eigenlijk niet herinneren of daar iets over in het bouwkundig rapport had gestaan. ‘Weet u misschien een bedrijf dat dit voor mij kan doen?’ De verkoper glimlachte haar vriendelijk toe. ‘Mijn neef heeft een eigen bedrijfje. Hij is nog niet zo lang bezig’, hij kuchte even en keek haar verontschuldigd aan. ‘Niet dat ik iets op wil dringen hoor, maar hij is goed in wat hij doet en hij zal u zeker een eerlijk advies geven en een schappelijke prijs berekenen. Ik kan hem voor u bellen, als u wilt?’ Emmely knikte. Ze mocht deze man wel en intuïtief voelde ze dat ze hem kon vertrouwen. ‘Doe maar’, zei ze. Hij knikte en belde waar ze bij stond. Na de situatie uitgelegd te hebben, luisterde hij even, legde toen zijn hand over de hoorn en zei tegen Emmely: ‘Hij kan er vanmiddag om twee uur zijn.’ Ze knikte verheugd. ‘Graag.’

De neef van de verkoper bleek een aantrekkelijk, donkerblonde man met blauwe ogen en een stevige handdruk toen hij zichzelf voorstelde als Mark Hammond.

‘Emmely Haydon’, antwoordde ze met een glimlach. Ze mocht hem meteen.

‘Zal ik je even helpen’, bood hij aan gebarend naar de nog halfvolle Jeep.

‘Eh, nee, eh, dat kan ik niet...’, begon ze stamelend.

Hij grinnikte. ‘Jawel hoor, dat kun je wel aannemen’, verzekerde hij haar vriendelijk. Hij greep twee grote potten verf. ‘Waar wil je het hebben?’

Emmely glimlachte. ‘Binnen meteen links in de woonkamer.’ Ze kon het niet laten even een bewonderende blik op zijn fraaie gespierde lichaamsbouw te werpen toen ze achter

hem aan naar binnen liep. Gespierd, smalle heupen, hm. Ze kreeg een kleur en foeterde zichzelf meteen uit. Hij is goddomme zeker een paar jaar jonger dan mij, dacht ze gegeneerd. Na drie keer heen en weer lopen, stonden alle spullen binnen en was ze blij dat de rode kleur van haar gezicht nu vermoedelijk te wijten was aan het sjouwen.

'Wil je misschien iets drinken? Ik heb alleen maar wat frisdrank', voegde er wat verontschuldigend aan toe en wees naar de koelbox.

'Graag.' Hij zette zijn handen op zijn heupen en keek op zijn gemak rond. 'Weet je, ik kwam hier vroeger weleens langs en vroeg me dan af hoe het eruit zou zien.'

'En, valt het mee of tegen?' Ze overhandigde hem een cola die hij dankbaar aannam.

'Mee. Het is groter dan ik dacht. Je kunt hier wel iets moois van maken lijkt me zo. Maar het zal best veel werk worden.' Emmely knikte. Haar blik gleed door het raam naar de veranda. Haar hart schoot in haar keel en ze slaakte een zachte kreet.

'Wat? Wat is er?'

Ze knipperde met haar ogen. Voor een moment had ze kunnen zweren dat er iemand op de veranda stond. 'Niets, sorry Mark, ik dacht dat ik iets zag maar ik heb het me maar verbeeld.'

Hij keek haar even scherp aan en knikte toen. 'Oké, waar is de meterkast, dan gaan we eens kijken hoe het ervoor staat.' Uiteindelijk viel het wel mee. Ze moest wel wat uitbreiden maar de huidige meterkast voldeed aan de eisen.

'Ik zal je een offerte mailen voor de uitbreiding, goed? Voor de wasmachine is er een goede aansluiting maar als je een droger, vaatwasser en dat soort apparatuur gaat nemen, zal er wel wat aangepast moeten worden.'

'Ja, prima, Mark. Kun jij dat voor je rekening nemen?'

'Uiteraard, geen probleem. Wat is je emailadres?'

Ze gaf het hem en liep toen met hem mee naar buiten. 'Bedankt dat je zo snel kon komen. De keuken komt over twee weken. Lukt het jou voor die tijd alles hier in orde te maken?'

'Geen probleem. Mijn oom heeft je vast verteld dat ik nog niet zo lang een eigen zaak heb?' Hij schuifelde wat met zijn voeten. 'Ik, eh, heb nog niet zo heel veel klanten.' Hij bloosde en ze moest een glimlach onderdrukken.

'Ik zal je warm aanbevelen bij mijn vrienden en collega's als je goed werk levert.'

Hij glimlachte. 'Reken maar, bedankt.'

Ze zwaaide hem nog even uit en liep toen terug naar het huis. Haar handen jeukten om te beginnen maar waar... Ze keek naar de muren waar een oud, verschoten bloemetjesbehang op zat. Ze zuchtte. Het minst leuke karweitje maar ze was wel gewapend met een stoomapparaat, dacht ze grinnikend. Ze zette het volume van haar telefoon hard en opende haar playlist. Even later stond ze luidkeels zingend de muren te bewerken.

Een paar uur later en een flinke stapel afgescheurd behang naast haar, zakte ze onderuit in een tuinstoel op de veranda om even bij te komen. Ze voelde haar spieren overal. De woonkamer was klaar, dankzij de vele ramen. Als ze in dit tempo doorging zou ze de eetkamer morgen ook klaar kunnen krijgen. Haar blik gleed over het erf richting de schuur die bijna tegen de bosrand aanstond. Ze verstijfde en schoot rechtop. Stond daar nou iemand in de schaduw bij de schuur? Ze kneep haar ogen samen maar het was te ver weg om goed te kunnen zien. Haar hartslag versnelde en ze twijfelde of ze er wel of niet naar toe zou lopen. 'Oh kom op zeg', snauwde ze zichzelf hardop toe, 'dit is nog altijd mijn tuin.' Snel stond ze op en beende met grote passen naar de schuur. Hoe dichterbij ze naderde, hoe belachelijker ze zich voelde. Het was duidelijk dat er niemand stond.

Waarschijnlijk was het gewoon een speling van het licht geweest of de schaduw van een boom. Of hij is achter de schuur gaan staan, fluisterde een klein stemmetje in haar hoofd. Omzichtig naderde ze de schuur en raapte een afgewaaide tak van de grond. Als wapen stelde het niet veel voor maar ze voelde zich er toch iets prettiger bij. Ze sloop langs de zijkant en sprong toen met een harde schreeuw te hoek om, de tak in aanslag. Er was helemaal niets te zien. Ze voelde zich nu echt ronduit belachelijk. Als Lydia dit gezien had, zou ze nu waarschijnlijk schaterend over het gras rollen, bedacht ze zuur. Ze liep door naar de voorzijde van de schuur en opende de deur. Ze was hier pas een keer binnen geweest. Er stond een hoop troep in, vermoedelijk door eerdere bewoners achtergelaten. Ze deed het licht aan en haar blik gleed snel door de ruimte. Een paar oude stoelen, dozen, wat emmers... hm, die waren nog wel bruikbaar, dacht ze afwezig. Tegen de achterwand stond iets wat afgedekt was door zeildoek. Ze trok het weg. Een langwerpige spiegel in een ouderwets houten frame kwam tevoorschijn. Ze bekeek hem zorgvuldig. Hij was nog best gaaf. Als ze het hout wit zou verven en het glas wat op zou poetsen... Krijg nou wat', mompelde ze. Voorzichtig trok ze twee schilderijen tevoorschijn die half achter de spiegel stonden. Meteen moest ze niezen van het stof wat hiermee vrij kwam. Het eerste schilderij was een afbeelding van het huis maar dan wel in perfecte staat! Ze liep gehaast naar buiten en hield het schilderij in het volle daglicht. Het was nog helemaal intact, dacht ze verbaasd. Het huis zag er prachtig uit. Ze zag nu ook dat er van origine donderblauwe luiken naast de ramen hadden gezeten. Dat is eigenlijk best mooi bedacht ze peinzend. Haar blik gleed omhoog en tot haar verbazing had de schilder iemand, vermoedelijk de toenmalige bewoner, achter een van de bovenramen afgebeeld. De persoon was lang en stond half afgewend voor het raam. Ze huiverde even. Het silhouet deed haar ergens

aan denken maar ze had geen flauw idee wat. 'Nou, dit is in ieder geval te mooi om in de schuur te blijven', mompelde ze. Ze zou het laten schoonmaken en in het huis hangen. Ze pakte het tweede schilderij en keek naar een portret van een man en een vrouw. Ze stonden afgebeeld voor de tuindeuren van de eetkamer. De vrouw keek ronduit ongelukkig, dacht ze, alsof ze absoluut niet had willen poseren. De arm van de man lag om haar middel. Ze was geen expert maar aan de kleding te zien moest dit toch een zeer oud portret zijn. Misschien wel van de eerste bewoners. De man had een zwart pak aan. Hij was lang en mager, zijn gezicht scherp, hoekig met donkere ogen en donkerbruin haar wat bijna tot op zijn schouders hing. Ze keek weer even naar het andere schilderij en knikte. Ja, de man was waarschijnlijk de persoon die achter het bovenraam stond afgebeeld. Haar telefoon ging af en ze zag in het scherm dat het Lydia was.

'Hé meid, hoe gaat het?' nam ze enthousiast op.

'Vergeet jij onze barbecue vanavond niet?' informeerde Lydia.

Emmely wierp een blik op haar horloge en zag tot haar grote schrik dat het al bijna vijf uur was. 'Oeps, sorry, het was me inderdaad ontschoten. Ik ben de hele middag aan het werk geweest in mijn huis.'

'En vordert het een beetje?'

'Het behang in de woonkamer is eraf', meldde Emmely trots.

'Oh, en ik heb in de schuur nog twee schilderijen gevonden, echt gaaf. Weet je wat, ik neem ze mee. Kun je zien hoe het huis er oorspronkelijk uit zag.'

'Oké. Vertrek je dan wel nu?'

'Ja, ja. Ik sluit even af, ga thuis douchen en kom meteen naar jullie, goed?'

Vanuit het bos kijken donkere ogen haar verlangend na. Het is te lang geleden... Hij heeft lang moeten wachten... Maar

nu is ze er. Mooier dan hij zich herinnert. Het wakkert zijn verlangen aan. Ook dat is lang geleden, peinst hij, maar hij zal geduld hebben. Hij zal haar de tijd geven. Het maakt niet uit. Ze is van hem, altijd al geweest. Ze zal hem bevrijden uit de dieptes van zijn eigen, gecreëerde hel. Of niet. Ze lijkt zoveel op *haar*.

Hoofdstuk 3

Mark reed in gedachten verzonken naar huis. Die Emmely was een lekker ding. Hij zou haar een schappelijke prijs berekenen, peinsde hij. Hij glimlachte voldaan. Het zou hem waarschijnlijk meer klanten opleveren en dat kon hij wel gebruiken. Het was niet zo moeilijk geweest als hij gedacht had. Zijn moeder was er niet blij mee geweest dat hij een opdracht in dat huis had. Ze maakte zich zorgen over wat het bij hem los zou maken. Ze was altijd bang en bezorgd, dacht hij minachtend. Hij was nu een volwassen man en zijn verleden lag ver achter hem. Mark was zeven geweest toen hij door de Hammonds was opgenomen. Veel te klein voor zijn leeftijd door constante verwaarlozing met grote, bange ogen die te veel hadden gezien. Op advies van de kinderbescherming kwam hij onder behandeling van een psychologe gespecialiseerd in getraumatiseerde kinderen. Noch zij noch zijn pleegmoeder konden tot hem doordringen en men kwam tot de conclusie dat hij door de mishandeling en verwaarlozing van zijn moeder, niet in staat was vrouwen te vertrouwen. Op aandringen van George, zijn pleegvader, werd er een mannelijke psycholoog ingeschakeld en dat bleek meer effect te hebben. Toch bleef hij door de jaren heen een stille en gesloten jongen met weinig vrienden. De relatie met zijn pleegmoeder, Millie, bleef afstandelijk hoewel dat zeker niet aan haar te wijten was. Millie verstikte hem met haar zorg en liefde. Ze deed er alles aan om hem te beschermen en de nare herinneringen te verdrijven. Als hij gepest werd op school, stond ze meteen op de stoep om haar beklag te doen. Als hij ruzie had met een vriendje, belde ze de ouders. Dat dit het leven voor hem alleen maar moeilijker maakte, had ze niet in de gaten. Het gevolg was dat Mark al gauw leerde om zoveel mogelijk voor

haar verborgen te houden. Hoe minder ze wist, hoe minder ze zich ermee kon bemoeien, was zijn conclusie.

Met zijn pleegvader daarentegen bouwde hij een goede band op. George was een rustige man van weinig woorden maar hij leek precies aan te voelen wat Mark nodig had. Op de momenten dat het de jongen te veel werd, nam hij hem mee vissen. Ze vertrokken dan in alle vroegte en zaten samen aan de waterkant in een kameraadschappelijk stilzwijgen. Hij leerde hem kanoën, nam hem mee uit kamperen en leerde hem alles wat hij wist over de natuur. Die momenten, weg van zijn drukke pleegmoeder, waren als een balsem voor de gewonde ziel van de jongen. Bij George kon hij praten en vragen stellen over alles wat hem bezighield. 'Wat tussen ons wordt besproken, blijft tussen ons' had George een keer gezegd en hij had woord gehouden. George was ook de enige die met de driftbuien van Mark om kon gaan. De jongen was een binnenvetter, kropte alles op tot het uiteindelijk tot een uitbarsting kwam. Waar Millie vaak uit pure onmacht begon te schreeuwen of te huilen, pakte George de jongen alleen maar in een stevige omhelzing en liet hem uitrazen tot alle woede uit hem weg was gevloeid. Toen hij ouder werd, hing George een boksbal in zijn kamer en adviseerde hem om zich daarop uit te leven als hij voelde dat hij driftig werd. Het hielp. Mark had de boksbal nog steeds. Als hij terugkeek op zijn leven, realiseerde hij zich dat hij het aan George te danken had dat hij goed terecht was gekomen. George was zijn rots in de branding. Hij wist heel goed dat dit Millie kwetste maar hoewel hij door de jaren heen uiteindelijk toch een soort verstandhouding met haar bereikte, kon hij niet van haar houden.

Toen hij thuiskwam, startte hij eerst zijn computer op. Daarna gooide hij een kant en klare maaltijd in de magnetron. Toen die klaar was, zette hij zich met zijn eten

achter de computer. Hij checkte eerst zijn mails. Twee aanvragen voor een offerte. Mooi. Daar zou hij straks naar kijken. Hij logde in op facebook en typte Emmely's naam in. Hij glimlachte toen hij haar foto zag. Zou hij een vriendschapsverzoek sturen? Nee, besloot hij, nog even wachten tot ze hem wat beter kende. Ze zou het vreemd vinden als hij dat nu al deed. Hij verbond zijn telefoon met de computer en opende zijn fotobestanden. Drie foto's van Emmely kwamen tevoorschijn. Ze had er niets van gemerkt. De eerste twee waren bij haar auto toen hij aan was gekomen. Ze waren niet haarscherp maar dat gaf niet. De laatste was dat wel. Die had hij binnen genomen terwijl hij redelijk luid een opmerking over een sms van een klant had gemaakt om het geluid te verdoezelen. Ze stond bij het raam met haar armen over elkaar bij de tuindeur. Het enige vreemde was een langwerpige lichte streep achter de ruit. Hij fronste terwijl hij ernaar staaarde. Waar kwam die vlek vandaan? Tja, hij had natuurlijk zijn mobiel gebruikt, geen topkwaliteit dus. Hij startte zijn printer op. Vijf minuten later liep hij naar een kleine kamer met maar één raam wat uitkeek op een blinde muur. Aan de muur tegenover hem hing een groot prikbord wat bijna de hele muur bedekte. Op het prikbord hingen meerdere foto's van vrouwen. Zonder uitzondering hadden ze bruin haar, zij het in verschillende tinten van licht tot donker. Geen van deze vrouwen had geweten dat hij hen gefotografeerd had. Op een open plek in het midden prikte hij de foto's van Emmely en staaarde er tevreden naar. Sommigen van hen kende hij persoonlijk, andere niet.

Hij was veertien toen hij van zijn vader zijn eerste foto toestel kreeg en hij was meteen verkocht. In het begin maakte hij overal foto's van maar al gauw besloot hij dat hij mensen fotograferen het leukst vond. Met behulp van diverse bijbaantjes begon hij extra accessoires voor zijn

toestel te verzamelen en het topstuk was zijn telelens. Op zijn zeventiende ontdekte hij de macht van fotografie. In die tijd was hij tot over zijn oren verliefd op Macy Thompson. Toen hij eindelijk genoeg moed had verzameld om haar voor het schoolfeest te vragen, lachte ze hem in zijn gezicht uit en vernederde hem ook nog eens in de ogen van zijn klasgenoten door luidkeels en vol leedvermaak verslag te doen van zijn stuntelige vraag. Hij zon op wraak en begon haar onopvallend te volgen gewapend met zijn camera. Zijn moment kwam tijdens het schoolfeest toen hij het voor elkaar kreeg Macy en Roy ongemerkt te fotograferen toen ze achter het fietsenhok aan het vrijen waren. Het mooiste was nog dat Macy's jurk om haar middel hing en Roy in haar stootte en haar borsten kneedde. Hij werd nog geil als hij eraan dacht. De foto kwam op het mededelingenbord van de school te hangen en niemand die er ooit achter kwam wie dit geintje geflikt had. Macy was nooit meer terug naar school gekomen. Hij vernietigde alle negatieven en foto's daarna. Toen hij ouder werd, ontdekte hij via zijn foto's een extra bron van inkomsten. Hij zorgde er altijd voor dat geen enkel spoor naar hem leidde bij het chanteren van zijn slachtoffers. Hij vroeg bedragen die makkelijk op te brengen waren en die de moeite niet waard waren om de politie te informeren, nog afgezien van het feit dat geen van zijn slachtoffers het risico wilde lopen dat hun daden in de openbaarheid kwamen. Ze hadden altijd wat te verliezen. Eenmaal betaald vernietigde hij altijd netjes het bewijsmateriaal. Alleen de eerste foto's die nu allemaal een mooi plekje op zijn prikbord hadden, bewaarde hij. Niemand die ooit in de kamer kwam. Van alle vrouwen die daar hingen was Emmely in zijn ogen de mooiste. Het was voor het eerst sinds lange tijd dat hij geboeid werd door een vrouw en ernaar verlangde haar beter te leren kennen.

Het werd tijd om de offertes te maken en hij zou met die van haar beginnen zodat ze hem vanavond nog op haar mail kon zien. Met nog een laatste blik op haar verliet hij de kamer en sloot hem zorgvuldig af.

Hoofdstuk 4

Anderhalve week later stond Emmely op een ladder in de kamer die ze als haar slaapkamer had bestempeld, ijverig het behang af te stomen. Countrymuziek stroomde vanuit de woonkamer naar boven. De bouwvakkers hadden een enorme gettoblaster meegenomen - bestonden die dingen nog? - en waren beneden bezig. Het werk schoot wel goed op maar de puinzooi beneden bezorgde Emmely rillingen. De muur tussen de keuken en de woonkamer was eruit. De keuken was gesloopt en een paar bouwvakkers waren inmiddels met de badkamer bezig. Mark was bezig in de meterkast en de stukadoors zouden morgen aan de muren beginnen. In de keuken waren de loodgieters bezig met de aansluitingen die nodig waren voor de kranen. De twee kleine ramen in haar slaapkamer waren er al uit en de nieuwe uitsparingen in de muur waren nu met doorzichtig plastic bedekt. De nieuwe, lange smalle ramen werden eind van de week geleverd, als alles tenminste op schema liep. De mannen leverden goed werk maar er was er een bij die Emmely liever zag gaan dan komen. Ze kende het type: een grote, grofgebouwde man, ruig met een grote mond die te pas en te onpas vrouwonvriendelijke opmerkingen maakte maar haar ondertussen constant met zijn ogen volgde iedere keer dat ze in de buurt kwam. Zijn wellustige blik maakte haar ongemakkelijk maar ze vertikte het om zich erdoor te laten intimideren. Ze had lopen twijfelen of ze er iets over zou zeggen tegen de opzichter maar ze wist niet goed hoe ze dat aan moest pakken. Artie, zoals de man heette, keek er wel voor uit om iets te zeggen waar de opzichter bij was. En ze wilde ook niet als een hulpeloos, klagerig vrouwtje overkomen. Ze trok de laatste stukjes behang van de muur en zuchtte opgelucht. Zo, nu alleen nog

alles opruimen. Ze keek vertwijfeld om zich heen naar de vuilniszakken en zag uiteindelijk een stukje donkergrijs onder een stapel behang uitpiepen. Helaas was het er maar een, niet genoeg dus. Onderweg naar beneden gluurde ze even in de badkamer.

‘Bijna klaar mevrouw’, grijnsde Mat, een van de jongere bouwvakkers vriendelijk.

Emmely glimlachte terug met een twijfelende blik in de ogen. De badkamer was nu gewoon een ravage met kale muren en een flinke berg puin. ‘Hoe gaan jullie dit allemaal opruimen?’

‘Oh, geen zorgen’, zei Mat, het meeste gooien we rechtstreeks uit het raam in de container!’

‘Nou, kijk dan wel uit dat je niemand raakt!’ Ze glimlachte hem nog even toe om haar woorden wat te verzachten en liep verder.

Onderaan de trap vond ze haar weg versperd door Artie. Een snelle blik om zich heen leerde haar dat er verder niemand in de buurt was. Ze wachtte even of hij opzij zou stappen maar hij verroerde geen vin.

‘Kan ik erlangs?’ vroeg ze koeltjes.

‘Ga je gang’, grijnsde hij maar bleef staan waar hij stond.

‘Het zou helpen als je opzij zou stappen’, snibde ze. ‘Heb jij niets te doen of sta je hier voor je lol wortel te schieten?’

Zijn toch al kleine ogen vernauwde zich. ‘Doe maar niet zo uit de hoogte, juffie.’ Met een verassende snelheid greep hij haar pols en trok haar naar voren. Emmely wankelde op de tree en viel tegen hem aan. Zijn stinkende adem walmdde in haar gezicht. Haar hart bonkte tegen haar ribben van schrik. ‘Als jij je baan wilt houden, zou ik mij maar heel snel loslaten’, siste ze maar de lichte trilling in haar stem verraadde haar angst. Artie grijnsde wellustig en deed alsof hij diep nadacht. ‘Misschien tegen een kleine genoegdoening, wat jij schatje?’

Zonder nog een moment te dralen, stootte Emmely haar knie zo hard mogelijk omhoog. Met genoeg zag ze zijn gezicht van pijn vertrekken toen hij dubbel sloeg. Ze rukte haar pols los.

‘Kreng dat je bent!’

Ze schoot langs hem heen.

‘Artie!’ Eén van de bouwvakkers kwam binnenlopen en keek wat bevreemd naar het rode gezicht van zijn collega. Zijn blik gleed even naar Emmely. ‘Alles in orde hier?’

‘Ja hoor!’ Emmely glimlachte fijntjes naar hem. ‘Artie hier vroeg net aan me wat er nog gedaan moest worden.’

‘Oh nou, we hebben je buiten nodig.’

‘Dan zou ik maar gauw gaan, Artie’, zei ze venijnig. ‘Ik betaal je tenslotte om te werken!’ Met nog een laatste knikje naar zijn collega liep ze naar de veranda. Haar handen trilden toen ze zichzelf een kop koffie inschonk uit de thermoskan. Ze plofte in een tuinstoel en haalde even diep adem. Ze zou dit toch echt moeten melden bij de opzichter. Dit soort gedrag was volstrekt onacceptabel. Aan de andere kant was het hun laatste dag hier. Had het nog zin? Ja, besloot ze, hij moest maar boeten voor zijn gedrag.

Vanaf de andere kant van de tuin kijken donkere ogen nauwlettend toe hoe de twee bouwvakkers naar de zijkant van het huis lopen en glijden dan even terug naar het figuurtje in de tuinstoel. Zijn lichaam is verstrakt van woede. Onzichtbaar voor een ieder in het huis verplaatst hij zich naar de zijkant van de bouwkeet. Hij ziet de man die haar lastig valt met zijn collega richting de buizen lopen die vlakbij de keuken in de tuin liggen. Een man leunt uit het raam en roept iets. Hij ziet hoe de twee mannen uit elkaar gaan en hoe de man, die haar lastig gevallen heeft, een paar van de buizen grijpt. Zijn ogen glijden naar de keldertoegang onder het keukenraam, twee luiken die naar elkaar

toeklappen, in het midden afgesloten door een metalen grendel. Hij kromt zijn vingers en concentreert zich.

Emmely schrok op van een harde schreeuw gevolgd door verward geroep en ze schoot overeind. Het klonk alsof het vanuit de keuken kwam. Ze haastte zich ernaar toe. De voordeur stond open en ze zag Chris, de opzichter, voorbij rennen. Ze schoot naar buiten. Een groepje mannen stond bij het kelderluik en Chris werkte zich erdoorheen. Emmely liep er snel naar toe. 'Wat is er gebeurd?'

Chris draaide zich om. 'Een ongeluk, mevrouw, Artie is door het kelderluik gevallen.'

Uit de bewuste kelder kwam een gebrul alsof iemand ondraaglijke pijn leed. 'Artie? Wat, hoe?' ze zweeg verward en herstelde zich toen snel. Hoe het gebeurd was, kwam later wel. 'Is hij gewond?'

'Ik ga kijken hoe hij eraan toe is. Wacht u alstublieft even hier', zei Chris grimmig. Hij daalde omzichtig de keldertrap af. Het gebrul stopte abrupt en Emmely hoorde Chris op kalmerende toon vragen stellen aan Artie. Even later kwam zijn hoofd weer boven het luik uit. 'Ik denk dat we beter een ambulance kunnen bellen mevrouw. Ik weet niet of het verstandig is als wij hem eruit tillen.' Emmely knikte. 'Nee, dat moeten we inderdaad niet doen, we weten niet of hij inwendige verwondingen heeft. Ik bel meteen.'

Drie kwartier later werd Artie door de ambulance weggevoerd. Emmely schudde haar hoofd terwijl ze de ambulance nakeek. Het was vandaag Arties dag niet, dacht ze met enige voldoening. Ze kon er niets aan doen dat een klein duivels stemmetje in haar hoofd zong: eigen schuld, dikke bult. Ze hield haar gezicht echter zorgvuldig in de plooi toen ze zich naar Chris keerde. 'Hoe is het gebeurd, denk je? Zijn de luiken verrot?'